

знаешъ ли ти, че тая стая не е сичкиятъ свѣтъ, който са нарича *вселенна*, а само единъ малакъ сущекъ? Помисли ти, че въ стаята има стѣни, които сж освѣтлени отъ свѣщъта, и че и тие свѣтатъ малко. Ето защо и твоята топка, — която е освѣтлена само отъ едната страна отъ свѣщъта, — е освѣтлена и отъ другата, т. е. отъ стѣната, но само малко по-слабо. Ето защо ти видишь и темната, и свѣтлата страна на топката. Знай сега, че по свѣтътъ, т. е. по нашата вселенна, нѣма никакви стѣни, и за това местчината нѣма отъ какво повече да са освѣтли, освѣнъ отъ слънцето, и то само отъ едната страна: а отъ другата тя трѣба да остане темна и да не може да са види. Разбира са, че ти презъ нощъта не би можалъ да видишь топката, защото са тя не освѣтлява нито отъ свѣщъта, нито отъ стѣната. Е, кажи ми ти сега, така ли е сичкото това или не?“ — „А може и да е така.“ — „Де, глѣдай сега още по-нататакъ.“ И г. Алексѣевичъ (така бѣше името на господаринътъ ми) пакъ трѣгна да вѣрви съ топката, и богато дойде между свѣщъта и моето лице, то пакъ са заирѣ. А азъ пакъ глѣдамъ на него и не мигамъ: се ми са вѣрти главата слѣдъ топката. — „Е, кажи ми ти сега, каза той, коя часть отъ топката е освѣтлена?“ — „Сега не е освѣтлена ни една! Свѣщата моя половина е темна!“ — „Хе-хе-хе! А защо е станало това така? — „Разбира са, че отъ това, казахъ азъ, защото свѣщъта са намира отъ отвѣдната страна: а не отъ отсамната, т. е. отъ моята.“ — „Видѣ ли сега! каза той. — Топката е сега за